

Гладниятъ търси хлѣбъ, жадниятъ — вода, ученикътъ — книга и т. н. Като намѣри хлѣбъ, гладниятъ веднага започва да се разговаря съ него, дава му добъръ приемъ, освежава се и следъ това написва нѣколко вдѣхновени думи.

Следователно, всѣко изречение, всѣка дума има смисълъ, само когато е преживяна. Ако напишемъ изречението „животътъ носи истината“, разбрано ли е? И то не е разбрано. Кой животъ носи истината? Ще кажете, че Божествениятъ животъ носи истината.—Животътъ е единъ, той не може да бжде човѣшки и Божественъ. Когато казваме „Божественъ животъ“, ние имаме предъ видъ съзнателния, разумния животъ на човѣка, който върви въ възходяща посока. Тѣй щото, ние казваме „Божественъ животъ“ по нѣмане на думи, които да опредѣлятъ качествата на живота. Думата „Божественъ“ не придава нѣщо особено на живота. Значи, изречението „животътъ носи истината“ е непълно.

Какво ще разберете, ако кажа думитѣ „жива истина“? Може ли да става въпросъ за истината, че е жива? Това сж разсѣждения, съ които целя да си съставите новъ езикъ, да съпоставяте нѣщата. Човѣкъ може да говори красноречиво, поетически или музикално, но въ всѣки говоръ все има нѣкакъв дефектъ. Нѣкой поетъ пише: „О, водиче, красива моя другарка въ живота“.—